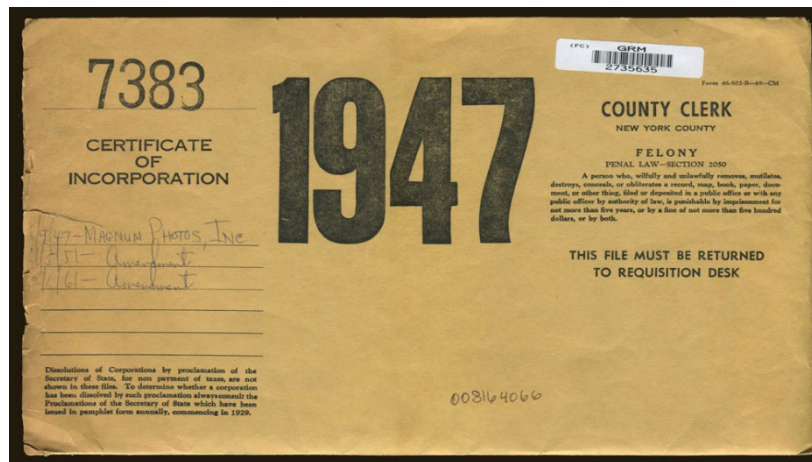

Magnum + Cinema

γράφει ο Γιώργος Καζάκης

Το πρακτορείο **Magnum Photos** ιδρύθηκε το 1947 (επάνω φώτο του πιστοποιητικού σύστασης) από τους **Rober Capa, Henri Cartier-Bresson, David Seymour, George Rodger και τον William Vandivert**. (από αριστερά προς δεξιά).

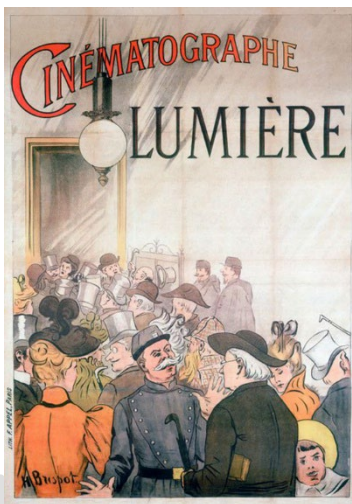
Είναι γνωστό για την υψηλή ποιότητα της φωτογραφικής τέχνης και του φωτορεπορτάζ.

Οι φωτογράφοι του έχουν ασχοληθεί και με την κινούμενη εικόνα, επεκτείνοντας την τέχνη τους πέρα από τη στατική φωτογραφία.

Σε αυτή τη σχέση με την κινούμενη εικόνα (στις διάφορες εκφάνσεις της, όπως -κυρίως- σκηνοθεσία, φωτογράφοι πλατό κ.α.) θα προσπαθήσουμε να εμβαθύνουμε και να παρουσιάσουμε παρακάτω, όσο το δυνατόν, λόγω του πλήθους των φωτογράφων και των δραστηριοτήτων τους στην 7^η τέχνη.

Ο κινηματογράφος θεωρείται ότι ανακαλύφθηκε στα τέλη του 19ου αιώνα. Οι Γάλλοι αδελφοί Λυμιέρ (Auguste και Louis Lumière) είναι από τους πρώτους που ανέπτυξαν και παρουσίασαν μια πρακτική κινηματογραφική κάμερα και προβολέα. Στις 13 Φεβρουαρίου 1895 κατοχύρωσαν με δίπλωμα ευρεσιτεχνίας τον κινηματογράφο για την προβολή κινούμενων εικόνων. Είχε προηγηθεί η προπαρασκευαστική εργασία του Τόμας Έντισον με το κινητοσκοπίο και οι σχεδόν παράλληλες χρονικά προβολές των αδελφών Μάξ και Έμιλ Σιλαντανόφσκι στη Γερμανία.

Ο "Κινηματογράφος Λυμιέρ" ήταν μια από τις πρώτες συσκευές που μπορούσε να τραβάει, να εμφανίζει και να προβάλλει ταινίες.

Η πρώτη δημόσια κινηματογραφική προβολή -με εισιτήριο- πραγματοποιήθηκε στις 28 Δεκεμβρίου 1895 στο Παρίσι, σε ένα καφέ στην οδό Boulevard des Capucines. Οι αδελφοί Λυμιέρ παρουσίασαν δέκα μικρές ταινίες που είχαν γυρίσει, με διάρκεια περίπου ενός λεπτού η καθεμία.

Η πιο διάσημη είναι το "Η Έξοδος των Εργατών από το Εργοστάσιο Λυμιέρ" ("La Sortie de l'Usine Lumière à Lyon"). Πολύ γνωστή επίσης ταινία της βραδιάς είναι "Η Άφιξη του Τρένου στον Σταθμό της Λα Σιοτά" (L'Arrivée d'un train en gare de La Ciotat), η οποία είναι διάσημη για την αντίδραση του κοινού, που λέγεται ότι τρομοκρατήθηκε νομίζοντας πως το τρένο θα τους χτυπήσει.

Αυτή η εκδήλωση θεωρείται η επίσημη γέννηση του κινηματογράφου ως μαζικού μέσου.

Συνάντηση

Η σχέση μεταξύ κινηματογράφου και Magnum είναι αλληλένδετη. Οι φωτογράφοι του Magnum απαθανάτισαν τον κινηματογράφο, ενώ οι σκηνοθέτες υιοθέτησαν τη φωτογραφική αισθητική τους για πιο αυθεντικές ιστορίες.

Η συνάντησή τους είναι μια ένωση της στατικής και κινούμενης εικόνας, με κοινό σκοπό: να αφηγηθούν την αλήθεια του κόσμου.

Παρά το ότι είναι διαφορετικά μέσα, μοιράζονται κοινές τεχνικές και αισθητικές προσεγγίσεις, όπως η χρήση φωτός, σύνθεσης και σκηνικών για να δημιουργήσουν μια συγκεκριμένη ατμόσφαιρα ή να μεταδώσουν ένα μήνυμα.

Οι ιδιαίτερες ιδιότητες που προσφέρει μια ταινία είναι διπλές. Πρώτον, ο συνεχής χρόνος παρέχει στιγμιαία αφήγηση, μια αίσθηση δραματικής συνέχειας και είναι επίσης ένα πολύπλοκο και ισχυρό εργαλείο στα χέρια του κινηματογραφιστή. Δεύτερον, οι ταινίες (από τη δεκαετία του '30) είναι ομιλούσες. Ο φωνητικός σχολιασμός είναι πολύ πιο αποτελεσματικός από τα κείμενα λεζάντας που μπορούν να συνοδεύουν φωτογραφίες.

Η μετάβαση από τη φωτογραφία στον κινηματογράφο είναι συχνά φυσική για πολλούς φωτογράφους, καθώς αυτός είναι μια τέχνη που βασίζεται επίσης στην αφήγηση ιστοριών μέσα από εικόνες, αλλά με την προσθήκη κίνησης και ήχου.

Ο όρος που σχετίζεται περισσότερο με το ήθος του Magnum είναι ο «**concerned photography**», που αναφέρεται σε μια μορφή φωτογραφίας με κοινωνική ευαισθησία, όπου ο φωτογράφος επιδιώκει να αποτυπώσει και να αναδείξει κοινωνικά, πολιτικά ή ανθρωπιστικά ζητήματα.

Δεν πρόκειται απλώς για καταγραφή γεγονότων, αλλά για μια φωτογραφία με σκοπό την ευαισθητοποίηση, την πρόκληση συναισθημάτων και κατά συνέπεια προϋποθέτει μια συγκεκριμένη πολιτική στάση.

Χωρίς να θεωρείται ως μια απροκάλυπτα πολιτική οργάνωση, το Magnum, ωστόσο, διακρίνεται για τη «δέσμευσή» του σε μια ανθρωπιστική φωτογραφία, η οποία, χωρίς να είναι κατάφωρα κομματική ή προπαγανδιστική, είναι στο πλευρό του «μικρού» ανθρώπου και είναι αφιερωμένη στην αναζήτηση και την αποκάλυψη των δυσάρεστων αληθειών για τον κόσμο και, συχνά, την κινητοποίηση για αλλαγή.

Η αλλαγή του μέσου τους δίνει τη δυνατότητα να είναι πιο «πολιτικά εστιασμένοι» αν το επιθυμούν.

Και ας μην ξεχνάμε ότι κάποτε υπήρχε (για λίγο) μεταξύ 1964 και 1969 η **Magnum Films**, ως μέρος του πρακτορείου.

Οι φωτογράφοι του Magnum που έχουν ασχοληθεί με τον κινηματογράφο (από διάφορες θέσεις) επηρέασαν και τις δύο τέχνες με το ιδιαίτερο βλέμμα τους και την προσέγγισή τους στη δημιουργία εικόνων.

Θα προσπαθήσουμε παρακάτω να «δούμε» τους φωτογράφους του Magnum στον cinema, τη σκηνοθετική δουλειά τους (στα κατά τεκμήριο **πιο** γνωστά έργα τους) και την (επίσης κατά τεκμήριο **πιο** γνωστή) παρουσία τους στα πλατό των κινηματογραφικών ταινιών :

Henri Cartier Bresson (1908-2004)

Ο εκ των ιδρυτών του Magnum είχε αναπτύξει ιδιαίτερη σχέση με τον κινηματογράφο (ηθοποιός, σκηνοθέτης, βοηθός σκηνοθέτη) υπό τις οδηγίες του διάσημου σκηνοθέτη και φίλου του Jean Renoir.

Συμμετείχε ως ηθοποιός (με μικρές χρονικά εμφανίσεις) στις ταινίες του Renoir :

«Ο κανόνας του παιχνιδιού/Le regle de jeu» (1939) υποδύμενος έναν Άγγλο υπηρέτη και

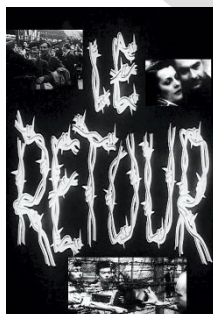
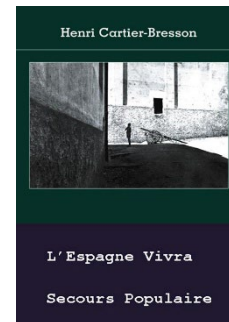
«Μια μέρα στην εξοχή/Partie de campagne» που γυρίστηκε το 1936 και κυκλοφόρησε το 1946, υποδύμενος ένα παπαδοπαιδί. Στη ταινία αυτή ήταν και second assistant director.

Είχε τη σκηνοθετική επιμέλεια :

«La vie est nous» (1936) μια προπαγανδιστική ταινία μαζί με άλλους επτά σκηνοθέτες με επικεφαλής τον Jean Renoir (που ήταν μέλος του Κομμουνιστικού κόμματος, όπως και ο Bresson για κάποιο διάστημα).

Στα ντοκιμαντέρ : «Victoire de la vie» (1938), «With the Abraham Lincoln Brigade in Spain» (1938), «L' Espagne virda» (1939), «Le retour» (1946), «Stop Laughing, This Is England» (1963).

Stop Laughing, This Is England

Royaume-Uni, 1963

Réalisation :
Douglas Hickox
Henri Cartier-Bresson

Ο H.C. Bresson ήταν και ο φωτογράφος πλατό στις παραπάνω ταινίες, αλλά ήταν επίσης φωτογράφος σε μια ταινία από την οποία πέρασαν σχεδόν (έστω και για λίγο) οκτώ φωτογράφοι του Magnum, που τους αναφέρουμε συνολικά παρακάτω.

Ήταν η ταινία «**The Misfits**/Οι αταίριαστοι» (1961) με σκηνοθέτη τον John Huston και πρωταγωνιστές : Marilyn Monroe, Clark Gable, Montgomery Clift, Eli Walach, Thelma Ritter.

Τη ταινία φωτογράφισαν : Eve Arnold, H.C. Bresson, Bruce Davidson, Elliott Erwitt, Ernst Haas, Erich Hartmann, Igne Morath, Dennis Stock.

Eve Arnold

H.C. Bresson

Bruce Davidson

Elliott Erwitt

Ernst Haas

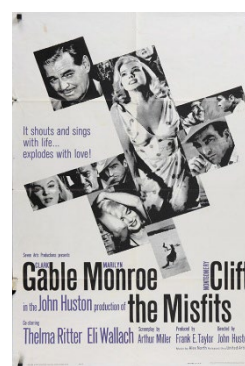
Erich Hartmann

Igne Morath

Dennis Stock

Βέβαια φωτογράφοι του Magnum ήταν φωτογράφοι πλατό (set/still photographer) σε διάφορες ταινίες στις οποίες θα αναφερθούμε (επιλεκτικά) παρακάτω.

Robert Capa (1913-1954)

Ο συν-ιδρυτής του Magnum, είναι κυρίως γνωστός ως ένας από τους σπουδαιότερους πολεμικούς φωτογράφους του 20ού αιώνα. Είχε επίσης σημαντική σχέση με τον κινηματογράφο, τόσο μέσω της προσωπικής του ζωής όσο και μέσω της επαγγελματικής του δραστηριότητας.

Ήταν γνωστός για τη γοητεία του και τις σχέσεις, με πιο διάσημη αυτή με την Ingrid Bergman, την οποία γνώρισε το 1945 στο Παρίσι. Η σχέση αυτή τον έβαλε στο κόσμο του Hollywood, όπου έγινε φίλος (μεταξύ άλλων) με τον John Huston και τον Humphrey Bogart. Έχοντας «χτίσει» αυτές τις σχέσεις και με τις φωτογραφικές του ικανότητες του εργάστηκε ως φωτογράφος στα παρασκήνια διαφόρων ταινιών, αποτυπώνοντας μοναδικές στιγμές από τα γυρίσματα (όπως οι 4 φωτογραφίες στο τέλος της σελίδας.)

Συμμετείχε ως ηθοποιός (υποδύμενος τον Hamza) στη ταινία «Temptation» (1946) με σκηνοθέτη τον Irving Pichel.

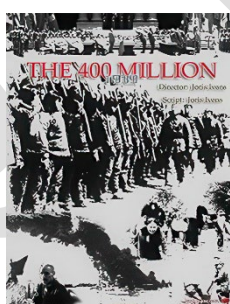

Η μοναδική του παρουσία ως σκηνοθέτη, είναι αυτή του πρώτου επεισοδίου της σειράς «Paris Cavalcade of Fashions» (30-09-1948). Βοηθός σκηνοθέτη στη ταινία «400 millions» (1939) σε σκηνοθεσία των Joris Ivens & John Ferno. Διευθυντής φωτογραφίας στη ταινία «400 millions» (1939).

Φωτογράφος πλατό (uncredited) : (1) στην από τις κορυφαίες ταινίες όλων των εποχών «Notorious» (1946) σε σκηνοθεσία Alfred Hitchcock (2) «Beat the Devil» (1953) σε σκηνοθεσία John Huston (3) «Moulin Rouge» (1952) σε σκηνοθεσία John Huston. Επίσης ήταν στο σέτ της ταινίας «Arch of Triumph» (1946) στο τέλος της σχέσης του με την Ingrid Bergman.

directing "Paris Cavalcade of Fashion"

Ingrid Bergman on "Arch of Triumph" (1946)

Roberto Rossellini, Ingrid Bergman, George Zucco at "Journey to Italy" (1954)

John Huston at "Moulin Rouge" (1952)

writer Truman Capote & Jennifer Jones at "Beat the devil" (1953)

Eve Arnold (1912-2012)

Η Eve Arnold γεννήθηκε στη Φιλαδέλφεια και ξεκίνησε την καριέρα της στη φωτογραφία στα τέλη της δεκαετίας του 1940. Εντάχθηκε στο πρακτορείο Magnum Photos το 1951, και έγινε πλήρες μέλος το 1957. Ήταν η πρώτη γυναίκα που εντάχθηκε στο πρακτορείο.

«**Behind the Veil**» (1969) (50'). Η Eve Arnold σκηνοθετεί και μας δίνει μια σπάνια εικόνα της ζωής στον κόσμο του χαρεμιού, καθώς κινηματογραφεί τη ζωή μιας νεαρής Sheikha που προετοιμάζεται για γάμο στην άρχουσα τάξη του Ντουμπάι. Δείχνει αρχικά τη παραδοσιακή απομόνωση και τελειώνει με τη νεαρή νύφη να αντιμετωπίζει μια πολύ διαφορετική και πολύ πιο ανοιχτή ζωή από αυτή των προηγούμενων γενιών.

Σκηνοθέτησε επίσης (1971) το επεισόδιο 60 της τρίτης σεζόν της σειράς «The world about us» σχετικά με το «Behind the veil».

Ήταν επίσης (και αυτή) φωτογράφος πλατό στη ταινία «The Misfits/Οι αταίριαστοι» (1961) δημιουργώντας μια στενή σχέση με την Marilyn Monroe. Από τη σχέση αυτή προέκυψε και το ντοκιμαντέρ «**Eve and Marilyn**» (1987) (30') στο οποίο Arnold μοιράζεται τις εμπειρίες της από τη συνεργασία της με την Marilyn Monroe, που ξεκίνησε το 1951 και συνεχίστηκε μέχρι τον θάνατο της το 1962. Σ' αυτό μας δείχνει τη Monroe πέρα από το γλάμουρ του Hollywood και αποκαλύπτει την ανθρώπινη πλευρά της.

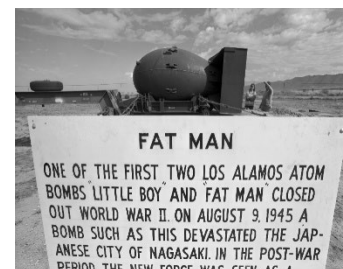
Rene Burri (1933-2014)

Ο Rene Burri σπούδασε στην Σχολή Εφαρμοσμένων Τεχνών της Ζυρίχης (Kunstgewerbeschule Zürich), όπου ασχολήθηκε όχι μόνο με τη φωτογραφία αλλά και με κινηματογράφο και γραφιστική. Εκεί άρχισε να πειραματίζεται με τη χρήση κινηματογραφικής κάμερας, κυρίως για ντοκιμαντέρ και κοινωνικά ρεπορτάζ.

Σκηνοθέτησε το **«The Two Faces of China»** (1968) (53'), ένα ντοκιμαντέρ (για το BBC) που καταγράφει τη ζωή στην Κίνα. Ταξίδεψε στην Κίνα, στην καρδιά της Πολιτιστικής Επανάστασης, και κατέγραψε εικόνες από την καθημερινότητα, τα τοπία και την πολιτική προπαγάνδα. Ήταν μια σπάνια ματιά σε μια πολύ κλειστή χώρα εκείνη την εποχή. Δυσέχρετο (βρήκα μόνο μια φωτο του Burri να κινηματογραφεί στο Σινικό τείχος).

Σκηνοθέτησε επίσης το ντοκιμαντέρ **«Braccia si, Uomini no»** (1970) (50') που εστιάζει στις συνθήκες εργασίας των μεταλλωρύχων στην Ιταλία κατά τη δεκαετία του 1970, και πιο συγκεκριμένα στις απεργίες και τις διαμαρτυρίες των εργατών ενάντια στις άθλιες συνθήκες εργασίας και την έλλειψη ασφάλειας στα ορυχεία. Ο εύγλωττος τίτλος της ταινίας («Χέρια ναι, άνθρωποι όχι») είναι μια ειρωνική αναφορά στην εκμετάλλευση των εργαζομένων, οι οποίοι θεωρούνταν συχνά ως απλά "εργατικά χέρια" χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ανθρώπινη διάσταση και η αξιοπρέπειά τους.

Στα πλαίσια του Magnum Eye σκηνοθέτησε και το ντοκιμαντέρ **«On the U.S. Nuclear Highway»** (1994) (10') παρουσιάζει τοποθεσίες όπως το Πεδίο Δοκιμών Λευκής Άμμου (White Sands Missile Range), όπου πραγματοποιήθηκε η πρώτη δοκιμή ατομικής βόμβας το 1945, και τοποθεσίες κατά μήκος της Διαπολιτειακής Οδού 25 που συνδέονται με την ανάπτυξη και δοκιμή πυρηνικών όπλων.

Martine Franck (1938-2012)

Βελγίδα, σπούδασε ιστορία της τέχνης στο Πανεπιστήμιο της Μαδρίτης και αργότερα στο Πανεπιστήμιο της Γενεύης. Τη κέρδισε η δυνατότητα της φωτογραφίας να καταγράφει την πραγματικότητα και ασχολήθηκε με αυτή.

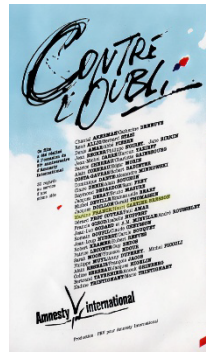
Το 1966, παντρεύτηκε τον Henri Cartier Bresson, έναν από τους πιο σημαντικούς φωτογράφους του 20ού αιώνα. Μαζί απέκτησαν μια κόρη, τη Μελίνα. Συνεργάστηκαν σε πολλά έργα και υποστήριξαν ο ένας το έργο του άλλου. Ήταν γνωστή για την ευαισθησία της και την ικανότητα να βλέπει την ομορφιά και την πολυπλοκότητα της ζωής.

Σκηνοθέτησε (μεταξύ αρκετών άλλων) το ντοκιμαντέρ **«What has happened to the American Indians?» (1970)** (13') στο οποίο εξετάζει τη διαφορά μεταξύ παράδοσης και εμπορικότητας των φυλών Navajo και Hopi της Αριζόνα. Υπάρχει ένα ρήγμα σε αυτές τις κοινότητες των ιθαγενών της Αμερικής μεταξύ εκείνων που θέλουν να διατηρήσουν τα παραδοσιακά εδάφη των φυλών και εκείνων που θα ασχολούνταν με τις εταιρείες εξόρυξης και νερού που θέλουν να τις εκμεταλλευτούν. Η Martine Franck παρουσιάζει και τις δύο πλευρές του επιχειρήματος, αλλά τελικά η ταινία επιλέγει σαφώς τους οικολόγους.

Σκηνοθέτησε επίσης ένα τμήμα 3' στη ταινία **«To Contre l'Oubli (Against Oblivion)» (1991)** (110') στην οποία (με ανάθεση της Διεθνούς Αμνηστίας) 30 Γάλλοι κινηματογραφιστές μεταξύ των οποίων ο Alain Resnais και ο Jean Luc Godard, κάνουν μια έκκληση για λογαριασμό ενός πολιτικού κρατούμενου του Thomas Wanggai, ακτιβιστή της Δυτικής Παπούας, ο οποίος πέθανε στη φυλακή.

Στο τρίλεπτο που σκηνοθέτησε η Martine Franck ο Henri Cartier Bresson διαβάζει ένα γράμμα που απευθύνεται στον τότε Πρόεδρο της Ισλαμικής Δημοκρατίας της Μαυριτανίας. Του καταλογίζει ότι επέτρεψε τη δολοφονία, το 1989, δύο μικρών παιδιών, του Mamadou Ba και του αδελφού του Abdoulaye. Καθώς ακούμε τα λόγια του, βλέπουμε παραδείγματα της δουλειάς του φωτογράφου που δείχνει ανθρώπους σαν τα αγόρια στα αφρικανικά τοπία τους. Το τμήμα τελειώνει με την έκκληση ότι **"Είναι καθήκον να προστατεύεις τη μαγεία της παιδικής ηλικίας."**

Η μακρά και δημιουργική συνεργασία της με το «Theatre du Soleil» έδωσε το ντοκιμαντέρ **«En compagnie du Soleil» (1982)** (17') με τις καταπληκτικές της φωτογραφίες.

Raymond Depardon (1942-)

Ο Γάλλος Raymond Depardon γεννήθηκε στο Villefranche-sur-Saone και ξεκίνησε να φωτογραφίζει στην οικογενειακή φάρμα σε ηλικία 12 ετών.

Το 1958 μετακόμισε στο Παρίσι, όπου ξεκίνησε την καριέρα του ως φωτορεπόρτερ στις αρχές της δεκαετίας του 1960. Το πρακτορείο τον έστειλε να τραβήξει φωτογραφίες από μια βραδιά έναρξης στον κινηματογράφο: η ταινία δεν ήταν άλλη από το *Breathless* του Jean-Luc Godard. Ταξίδεψε σε ζώνες συγκρούσεων, όπως η Αλγερία, το Βιετνάμ, η Μπιάφρα και το Τσαντ.

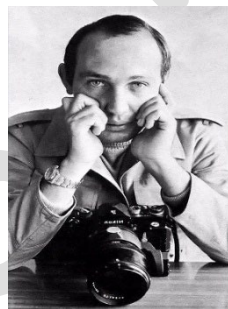
Το 1966, συν ίδρυσε το πρακτορείο φωτορεπορτάζ Gamma (το 2009 κήρυξε πτώχευση) και το 1978 έγινε μέλος του Magnum Photos.

Είναι αναμφισβήτητο ο φωτογράφος που έχει δημιουργήσει τα περισσότερα κινηματογραφικά έργα ντοκιμαντέρ και ταινίες μυθοπλασίας. Αρχίζοντας από το 1963 έχει σκηνοθετήσει (σύμφωνα με την IMDb) περισσότερες από πενήντα ταινίες (μικρού και μεγάλου μεγέθους) και είχε ή συμμετείχε στη διεύθυνση φωτογραφίας σε τριάντα τέσσερες ταινίες.

Με τη σύζυγό του **Claudine Nougaret** (φώτο κάτω δεξιά) έχουν συνεργαστεί στενά σε πολλά κινηματογραφικά έργα. Η Nougaret έχει συμβάλει ως παραγωγός, ηχολήπτρια και συμπαραγωγός σε πολλές από τις ταινίες του Depardon, δημιουργώντας μια ισχυρή και δημιουργική συνεργασία που έχει διαμορφώσει σημαντικά το έργο και των δύο.

Έχει βραβευτεί και έχει πάρει πολλές υποψηφιότητες, για τα κινηματογραφικά του έργα στο Φεστιβάλ των Καννών, Βερολίνου, Τορόντο, Λονδίνο, Σαν Σεμπαστιάν.

Από το 2012 είναι μέλος της Ακαδημίας Καλών Τεχνών (Academie des Beaux-Arts), που αναγνώρισε τη δουλειά του στον κινηματογράφο και τη φωτογραφία. Το 2012, ανέλαβε την επίσημη φωτογράφιση του Γάλλου Προέδρου Francois Hollande.

η κάρτα
τύπου

Παρακάτω αναφέρουμε, χωρίς χρονολογική σειρά, κάποιες (όλες είναι αδύνατον στο παρόν αφιέρωμα) από τις ταινίες του (μικρού και μεγάλου μήκους) που είναι κατά βάση και οι πλέον γνωστές και βραβευμένες.

«**Les Années Décliv**» (1984) (65'). Το ντοκιμαντέρ αυτό, που θεωρείται ένα από τα πιο προσωπικά του έργα, βασίζεται σε φωτογραφίες και κινηματογραφικό υλικό από την καριέρα του. Καλύπτει γεγονότα από τη δεκαετία του 1950 έως το 1980 και εξερευνά τη σχέση του με την εικόνα και την αφήγηση.

«**Profils Paysans**» (τριλογία ντοκιμαντέρ, 2001-2008):

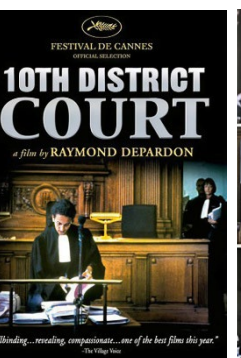
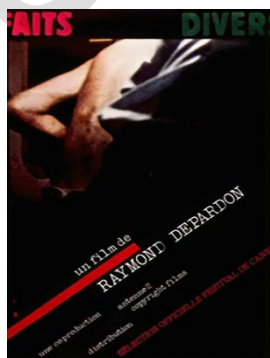
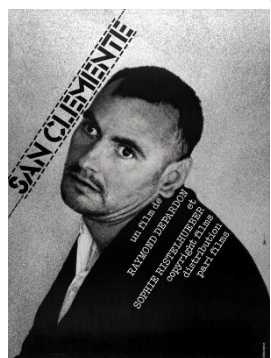
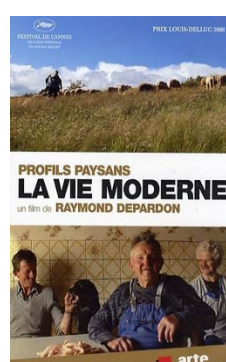
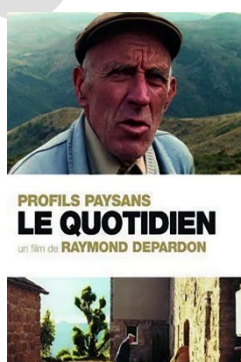
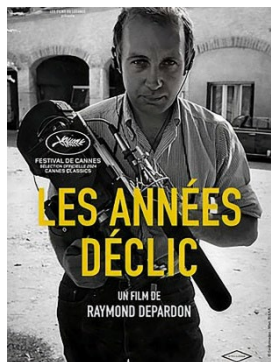
«**L'Approche**» (2001) (88')-«**Le Quotidien**» (2005) (83')-«**La Vie Moderne**» (2008) (88').

Αυτή η τριλογία θεωρείται από τα σημαντικότερα έργα του Depardon, που δείχνει την απλή ζωή των αγροτών στη σύγχρονη Νότια Γαλλία καθώς τις κοινωνικές αλλαγές και τη σχέση ανθρώπων και φύσης.

«**San Clemente**» (1981) (90'). Γυρισμένο σε ένα ψυχιατρείο στο νησί San Clemente της Ιταλίας. Δείχνει την καθημερινότητα των ασθενών, τις σχέσεις μεταξύ γιατρών, ασθενών και των οικογενειών τους, αποφεύγοντας κάθε σχολιασμό και αφήνοντας τις εικόνες να μιλήσουν.

«**Faits Divers**» (1983) (108'). Ο Depardon παρακολουθεί την καθημερινότητα ενός τμήματος του αστυνομικού τμήματος του πέμπτου «διαμερίσματος» (συνοικίας) του Παρισιού και καταγράφει μικρά και μεγάλα περιστατικά με μια ρεαλιστική, παρατηρητική ματιά.

«**10e Chambre - Instants d'audience**» (2004) (105'). Σε μια δικαστική αίθουσα του Παρισιού και σε περισσότερες από 200 εμφανίσεις ενώπιον της ίδιας γυναίκας δικαστή, ο Depardon επιλέγει μια ντουζίνα από διάφορα πλημμελήματα και αστικές ακροάσεις για να αναδείξει τις λεπτές λεπτομέρειες της ανθρώπινης συμπεριφοράς.

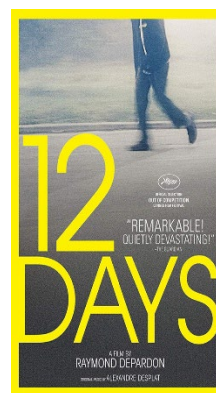
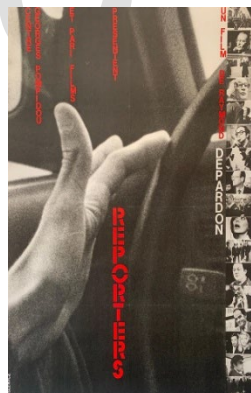
«1974, Une Partie de Campagne» (1974) (90'). Στο ντοκιμαντέρ (που εμφανίζονται-μεταξύ άλλων- και οι : Charles Aznavour, Jacques Chirac, François Mitterrand) καταγράφεται η προεκλογική (του 1974) εκστρατεία του Valéry Giscard d'Estaing (ο οποίος στη συνέχεια έγινε Πρόεδρος).

«Reporters» (1981) (90'). Ντοκιμαντέρ που εξερευνά τον κόσμο των φωτορεπόρτερ της δεκαετίας του 1980. Παρουσιάζονται οι προκλήσεις και οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι φωτορεπόρτερ, καθώς και τις σχέσεις τους με τις προσωπικότητες (πολιτικούς, καλλιτέχνες και διασημότητες) που φωτογραφίζουν. Με τη χρήση της τεχνικής του cinéma vérité (είδος κινηματογράφου που προσπαθεί να δείξει τον κόσμο όπως πραγματικά είναι) ο Depardon προσφέρει μια αυθεντική ματιά στον κόσμο της φωτοενημερογραφίας εκείνης της εποχής. Ανάμεσα σε ένα πλήθος διασημοτήτων εμφανίζονται και : Ursula Andress, Jacques Chirac, Mireille Darc, Alain Delon, Catherine Deneuve, Jean-Luc Godard, François Mitterrand, Richard Gere, Serge Gainsbourg, Christina Onassis, Valéry Giscard d'Estaing. Η ταινία κέρδισε το 1982 το βραβείο César για το καλύτερο ντοκιμαντέρ μικρού μήκους.

«La Captive du désert» (1990) (96'). Ταινία εμπνευσμένη από την πραγματική ιστορία της **Françoise Claustre**, μιας Γαλλίδας αρχαιολόγου (που ερμηνεύεται από τη **Sandrine Bonnaire**) που απήχθη από αντάρτες στο Τσαντ το 1974 και κρατήθηκε αιχμάλωτη για αρκετά χρόνια. Οι απαγωγείς της τη μετακινούν διαρκώς μέσα στην έρημο, καθώς περιμένουν λύτρα ή ανταλλαγές με κρατούμενους. Η ελευθερία της είναι περιορισμένη και οι συνθήκες διαβίωσης είναι εξαιρετικά δύσκολες. Ο Depardon δίνει έμφαση στην παρατήρηση και τη σιωπή και αντί για έντονες αφηγηματικές εξελίξεις, εστιάζει στην υπαρκτική διάσταση της αιχμαλωσίας και την επίδραση της ερήμου στην ανθρώπινη ψυχή.

«Empty Quarter: Une femme en Afrique» (1985) (85'). Μια σχεδόν βουβή ταινία για μια γυναίκα που περιπλανιέται στην έρημο της Σαχάρας. Η υπόθεση αφορά έναν άνδρα (δεν τον βλέπουμε, ακούμε μόνο τη φωνή του και τον υποδύεται ο ίδιος ο Depardon) και τη γυναίκα που μαζί ξεινούν ένα ταξίδι μέσα από την έρημο, κατά μήκος του Νείλου με προορισμό την Αλεξάνδρεια. Η ταινία δίνει έμφαση στην απομόνωση και στην αναζήτηση ταυτότητας. Είναι μισό φωτογραφικό δοκίμιο και μισό εσωτερικό μυθιστόρημα.

«12 Jours» (2017) (87'). Αυτό το ντοκιμαντέρ εστιάζει σε όσους έχουν εισαχθεί ακούσια σε ψυχιατρικό νοσοκομείο. Σύμφωνα με τη γαλλική νομοθεσία, οποιοσδήποτε εισάγεται στο νοσοκομείο χωρίς τη συγκατάθεσή του πρέπει να εξεταστεί από δικαστή εντός 12 ημερών. Αυτός ο δικαστής πρέπει να αποφασίσει εάν αυτοί οι ασθενείς του ψυχιατρείου μπορούν να επιστρέψουν στην κοινωνία. Κάθε χρόνο στη Γαλλία, 92.000 άνθρωποι τίθενται υπό ψυχιατρική φροντίδα χωρίς τη συγκατάθεσή τους.

Elliott Erwitt (1928-2023)

Γεννημένος ως **Elio Romano Erwitz** στο Παρίσι στις 26 Ιουλίου 1928. Η οικογένειά του ήταν Ρώσο-Εβραϊκής καταγωγής και έφυγαν από την Ευρώπη για τις ΗΠΑ το 1939 λίγο πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Εγκαταστάθηκαν στο Λος Άντζελες, όπου ο Erwitt σπούδασε φωτογραφία και κινηματογράφο στο Los Angeles City College. Μετακόμισε στη Νέα Υόρκη το 1948 και σπούδασε στο New School for Social Research. Από τη δεκαετία του 1970, αφιέρωσε αρκετή από την ενέργειά του στον κινηματογράφο. Σκηνοθέτησε τα παρακάτω (γνωστά) ντοκιμαντέρ:

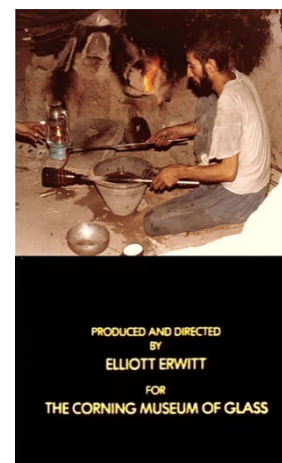
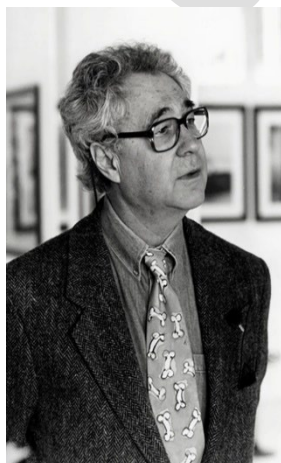
«**Beauty Knows No Pain**» (1971) (26'), για τις ομάδες cheerleading στο Τέξας. Ακολουθεί τις μαζορέτες της ομάδας Kilgore College Rangerettes, μιας από τις πιο διάσημες και αυστηρές ομάδες. Παρουσιάζει την αυστηρή εκπαίδευση, την ένταση και τις προσδοκίες που επιβάλλονται στις νέες γυναίκες που συμμετέχουν. Χρησιμοποιεί το καυστικό του βλέμμα για να αποτυπώσει την κοινωνική διάσταση του cheerleading, και σχολιάζει έμμεσα την πίεση της τελειότητας και τη διαμόρφωση των γυναικείων προτύπων εκείνης της εποχής.

«**Red, White and Bluegrass**» (1973) (25'), εξερευνά τον κόσμο της bluegrass μουσικής (ένα είδος που έχει ρίζες στη folk και τη country) στις ΗΠΑ. Η ταινία δείχνει ζωντανές παραστάσεις, συνεντεύξεις με μουσικούς και στιγμές από τη ζωή τους και είναι μια γιορτή της μουσικής και της ανθρώπινης σύνδεσης.

«**Arthur Penn: The Director**» (1970) (25'). Σπουδή στη ζωή και τη δουλειά του διάσημου Αμερικανού σκηνοθέτη Arthur Penn (γνωστού κυρίως από τη ταινία του «Bonnie and Clyde» (1967) κ.α.). Αποτελεί έναν φόρο τιμής στην καινοτομία και την καλλιτεχνική ακεραιότητα του Arthur Penn, ενώ ταυτόχρονα προσφέρει μια ενδιαφέρουσα ματιά στον κόσμο του κινηματογράφου της δεκαετίας του 1970.

"**The Glassmakers of Herat**" (1977) (28'). Ντοκιμαντέρ που εστιάζει στην παραδοσιακή τέχνη της υαλουργίας στο Χεράτ του Αφγανιστάν. Η υπόθεση της ταινίας περιστρέφεται γύρω από την καθημερινή ζωή και την εργασία των τεχνιτών που ασχολούνται με την κατασκευή γυαλιού, μια τέχνη που έχει βαθιές ρίζες στην ιστορία και τον πολιτισμό της περιοχής.

Ήταν χειριστής κάμερας στο «Gimme Shelter» (1970), φωτογράφος πλατό στο «Bob Dylan: No Direction Home» (2005) και πρόσθετος φωτογράφος στο «Get Out Yer Ya Ya's» (2009).

Jean Gaumy (1948-)

Ο Jean Gaumy γεννήθηκε στο Royan Pontailac, Γαλλία. Παρακολούθησε σχολεία στην Toulouse και την Aurillac , στη συνέχεια έλαβε την τριτοβάθμια εκπαίδευση στη Rouen, πριν εργαστεί ως μοντέρ και ανεξάρτητος φωτογράφος στην περιοχή Παρισιού-Νορμανδίας.

Η δουλειά του επικεντρώνεται συχνά σε απομονωμένα περιβάλλοντα, όπως η ζωή των ψαράδων στη θάλασσα, οι κλειστές κοινωνίες και οι περιορισμένοι χώροι. Σκηνοθέτησε τα παρακάτω ντοκιμαντέρ :

«**La Boucane**» (1984) (36'): Αυτό το ντοκιμαντέρ, προσφέρει μια εθνογραφική ματιά σε μια μικρή κοινότητα. Φωτογραφίζοντας στο παρελθόν μια ομάδα γυναικών που εργάζονται σε ένα εργαστήριο κονσερβοποίησης ψαριών, τις επισκέπτεται ξανά δέκα χρόνια μετά και τις κινηματογραφεί, δίνοντας ειλικρινή εικόνα για την ιδιωτική τους ζωή και τις σχέσεις μεταξύ τους. Ο ήχος του να τραγουδούν ένα παλιό λαϊκό τραγούδι στο τέλος της ταινίας είναι πραγματικά αξιομνημόνευτος και βαθιά συγκινητικός.

«**Jean-Jacques**» (1987) (52'): Σε αυτό, καταγράφει τη ζωή στο χωριό Octeville-sur-Mer μέσα από τα μάτια του Jean-Jacques, ενός κατοίκου που θεωρούνταν άδικα ο "τρελός του χωριού", παρουσιάζοντας την καθημερινότητά του και τις σχέσεις του με τους κατοίκους του χωριού. Ο Gaumy έζησε δύο χρόνια κεί για να δημιουργήσει το ντοκιμαντέρ.

«**On the Rowanlea trawler**» (1992) (4') : Μια ολιγόλεπτη, όμορφη και σιωπηλή εντύπωση ζωής στο κατάστρωμα μιας τράτας. Αποτυπώνει τη ζωή και την επίπονη εργασία, τους κινδύνους καθώς και τις στιγμές πλήξης και αβεβαιότητας.

«**Marcel, prêtre**» (1994) (42') : Η ταινία (μπορεί να χαρακτηριστεί και ως προσωπική) απεικονίζει την επίδραση του χρόνου στον Marcel, έναν ιερέα από την επισκοπή του Aurillac, ο οποίος ήταν μια σημαντική προσωπικότητα σε όλη την παιδική ηλικία του Gaumy. Ξεκινώντας ως ταινία για τη ζωή ενός ιερέα της επαρχίας, εξελίσσεται ως μαρτυρία της μετάβασης από την παιδική ηλικία στην ενηλικίωση.

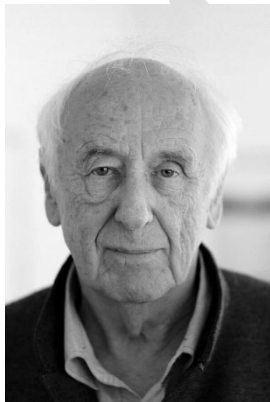
«**Sous-Marin**» (2006) (5 επεισοδίων των 25') : Ο Jean Gaumy είχε άνευ προηγουμένου πρόσβαση στο γαλλικό πυρηνικό υποβρύχιο La Perle, και κατέγραψε τη ζωή μέσα σε αυτό κατά τη διάρκεια μιας τετράμηνης αποστολής στον Αρκτικό Κύκλο. . Όλη η σειρά είναι μια συναρπαστική ματιά σε έναν μυστικό, σιερό κόσμο, που αποδεικνύει ότι η πυρηνική απειλή δεν έχει τελειώσει.

Thomas Hoepker (1936-2024)

Γερμανός, γεννήθηκε στο Μόναχο. Άρχισε για πρώτη φορά να βγάζει φωτογραφίες στα 14^α γενέθλια του με μια παλιά κάμερα γενέθλιο δώρο του παππού του. Σπούδασε (χωρίς να αποφοιτήσει) ιστορία της τέχνης και αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου, όπου έμαθε για την κατανόηση των εικόνων και της σύνθεσης. Διετέλεσε πρόεδρος του Magnum από το 2003 έως το 2006. Με τη τρίτη σύζυγό του, Christine Kruchen έχουν δημιουργήσει και σκηνοθετήσει ντοκιμαντέρ, κυρίως τις δεκαετίες 1960-1970. Το πλέον γνωστό από αυτά είναι :

«Tod Im Maisfeld (Death in a Cornfield)» (1999) (27') : Είκοσι ένας χωρικοί δολοφονήθηκαν από τον στρατό σε ένα χωράφι με καλαμπόκι της Γουατεμάλας το 1982. Hoepker και Kruchen εξιστορούν την αρχαιολογική εκταφή των λειψάνων τους, την επακόλουθη ιατροδικαστική εξέταση και τον εκ νέου ενταφιασμό τους από τις θλιμμένες οικογένειές τους. Βέβαια είναι απίθανο οι δολοφόνοι τους να οδηγηθούν στη δικαιοσύνη. 200.000 άνθρωποι, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν αυτόχθονες Μάγια, χάθηκαν στον εμφύλιο πόλεμο στη Γουατεμάλα, που έληξε το 1996.

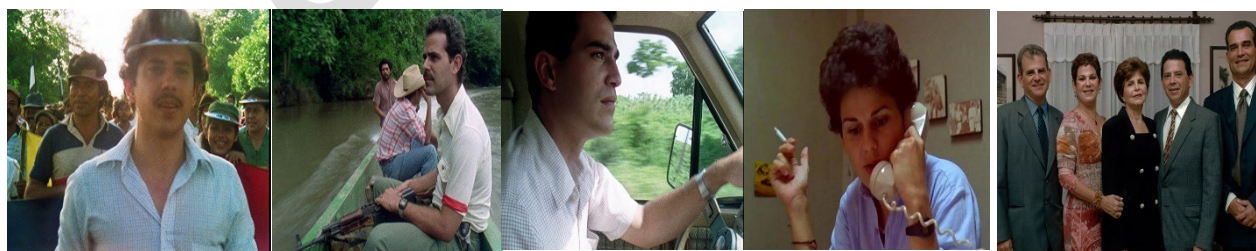
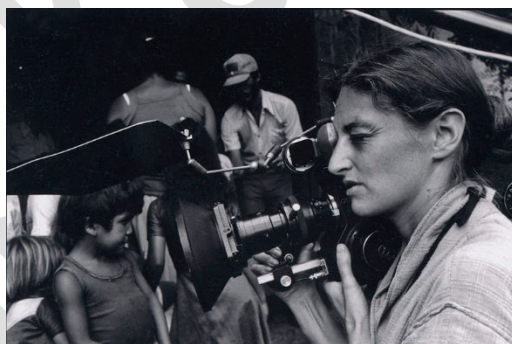

Susan Meiselas (1948-)

Αμερικανίδα, γεννήθηκε στη Baltimore, Maryland. Σπούδασε ανθρωπολογία στο Sarah Lawrence College και έλαβε το Master of Arts στην εικαστική εκπαίδευση από το Πανεπιστήμιο του Harvard.

Η Meiselas έγινε ευρέως γνωστή για τη δουλειά της στη Νικαράγουα κατά τη δεκαετία του 1970, όπου κατέγραψε την επανάσταση εναντίον του δικτάτορα Anastasio Somoza. Οι φωτογραφίες της από αυτή την περίοδο έχουν γίνει εικονικές και έχουν συμβάλει σημαντικά στην κατανόηση των πολιτικών και κοινωνικών αναταραχών της εποχής. Είναι μέλος του Magnum Photos από το 1976. Σήμερα είναι **Πρόεδρος** του Ιδρύματος Magnum. Είναι ιδιαίτερα γνωστή για τα παρακάτω ντοκιμαντέρ :

«**Living at Risk: The Story of a Nicaraguan Family**» (1985) (σε δύο μέρη) (191') : Το **πρώτο** μέρος έγινε το 1984-85 στο αποκορύφωμα του πολέμου των Sandinistas με τους Contras, πέντε χρόνια μετά την επανάσταση που ανέτρεψε τον δικτάτορα Anastasio Somoza. Επικεντρώνεται σε πέντε αδέρφια της προνομιούχας, καλά συνδεδεμένης οικογένειας Barrios, όλα βαθιά αφοσιωμένα στην επανάσταση και εργάζονται για αυτήν με διάφορες ικανότητες, συχνά διατρέχοντας σημαντικό κίνδυνο για τους εαυτούς τους. Το **δεύτερο** μέρος, **The Barrios Family 25 Years Later**, περιλαμβάνει μια ομάδα 20 ταινιών μικρού μήκους που έγιναν το 2009-10. Αυτή η συλλογή έργων μεταφέρει την ιστορία της οικογένειας Barrios και της χώρας τους, παρακολουθώντας τον αγώνα πολλών γενεών τους να βρουν τρόπους να ζήσουν και να εργαστούν σύμφωνα με τα ιδανικά που τους ενέπνευσαν.

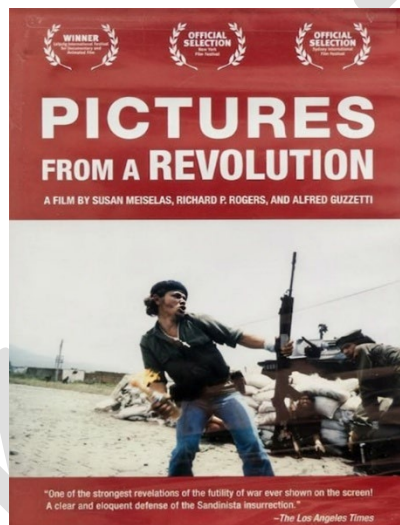

(τέσσερα μέλη της οικογένειας Barrios το 1984 και δεξιά η οικογένεια το 2009)

«**Pictures from a Revolution** » (1991) (90') : Το 1981, η Susan Meiselas δημοσίευσε το λεύκωμα «Nicaragua» με 70 φωτογραφίες που τράβηξε καταγράφοντας την επανάσταση των Sandinistas.

Δέκα χρόνια αργότερα επιστρέφει αναζητώντας τους ανθρώπους που εμφανίζονται στις φωτογραφίες της και να τους ρωτήσει αν πιστεύουν ότι ο πόνος και η θυσία άξιζαν τον κόπο. Πού είναι τώρα, τι θυμούνται, τι σκέφτονται για τη χώρα τους και την επανάσταση; Η χώρα είχε βιώσει την εμπειρία του Πολέμου των Κόντρα, το οικονομικό θαύμα δεν είχε συμβεί, αλλά οι κάτοικοι της Νικαράγουας είχαν τουλάχιστον απαλλαγεί από τη μισητή Guarda Nacional (Εθνοφρουρά). Βρίσκει μια γυναίκα που έθαψε τον άντρα της όταν ήταν 14 ετών. Μιλάει με εκείνους που πολέμησαν την Guarda Nacional - κάποιοι είναι απογοητευμένοι, κάποιοι έχουν ακόμα τη ζέση της επανάστασης. μιλάει στις μητέρες για τους γιους τους. Βρίσκει ένα μέλος της Guarda που έγινε Κόντρα.

Και προσφέρει τους δικούς της στοχασμούς για το χρόνο και την ιστορία και για τη στιγμή και το νόημα μιας φωτογραφίας.

Martin Parr (1948-)

Βρετανός, γεννήθηκε στο Epsom του Surrey, ο Parr ήθελε να γίνει φωτογράφος ντοκιμαντέρ από την ηλικία των δεκατεσσάρων. Αναφέρει ως πρώτη επιρροή τον παππού του, George Parr, ερασιτέχνη φωτογράφο και μέλος της Royal Photographic Society.

Είναι γνωστός για τα φωτογραφικά του έργα που έχουν μια οικεία, σατιρική και ανθρωπολογική ματιά σε πτυχές της σύγχρονης ζωής, όπως η καταναλωτική κουλτούρα, ο τουρισμός, η μεσαία τάξη και η σύγχρονη ζωή, με μια δόση ειρωνείας και χιούμορ και ακόμα πιο ειδικότερα καταγράφοντας τις κοινωνικές τάξεις της Αγγλίας.

Ο Martin Parr έγινε μέλος του **Magnum Photos** το 1988, μία κίνηση που αρχικά προκάλεσε διαφωνίες μεταξύ των μελών του διάσημου φωτογραφικού πρακτορείου. Η φωτογραφική του προσέγγιση (που συνδύαζε μια σκηνοθετημένη αισθητική χρησιμοποιώντας έντονα χρώματα και φλας) διέφερε από την πιο κλασική, ασπρόμαυρη τεχνοτροπία που προτιμούσαν οι περισσότεροι φωτογράφοι του Magnum.

Ωστόσο, η επιμονή του και η πρωτοποριακή του οπτική δικαιώθηκαν και ο Martin Parr υπήρξε **Πρόεδρος** του Magnum Photos από το 2013 έως το 2017, συμβάλλοντας στη διεύρυνση της αποστολής του πρακτορείου. Υπό την ηγεσία του, το Magnum εξελίχθηκε και προσαρμόστηκε στη νέα ψηφιακή εποχή. Το γνωστότερο ντοκιμαντέρ του είναι:

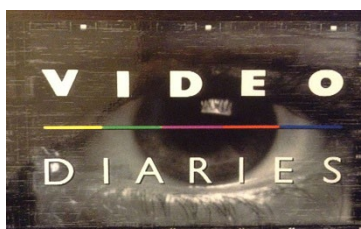
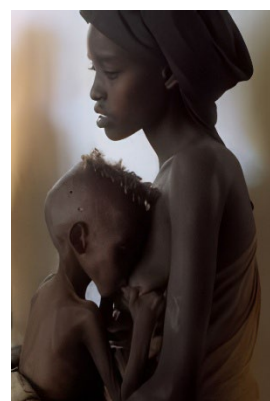
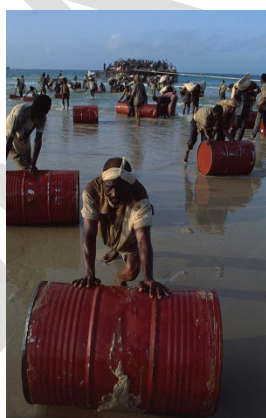
«**Think of England**» (1999) (49') : Στο πλαίσιο της σειράς «Modern Times» του BBC, ο Parr ταξίδεψε στην Αγγλία το καλοκαίρι του 1998 με μια ψηφιακή κάμερα, διερευνώντας ένα θέμα που τον απασχολούσε ως φωτογράφο σε όλη του την καριέρα, τη φύση της αγγλικής γλώσσας. Αναζήτησε τον ορισμό της «Αγγλικότητας» μέσα από τις αφηγήσεις των ανθρώπων που συνάντησε. Αρχίζοντας κυρίως από τις μεσαίες τάξεις, η ταινία ξεκινά ως ένα φιλικό πορτρέτο της αγγλικής εκκεντρικότητας, αλλά καθώς ο Parr μετακινείται στη Βόρεια Αγγλία και μιλά με τις εργατικές τάξεις, μια νότα κοινωνικής διαίρεσης εισχωρεί σταδιακά, αλλά επίμονα, και αισθανόμαστε (μέσα από αποκαλυπτικές απαντήσεις) διαχωρισμούς όχι μόνο μεταξύ των τάξεων, αλλά και μεταξύ του βορρά και του νότου της χώρας.

Christopher Horace Steele-Perkins (1947-)

Βρετανός, γεννήθηκε στο Rangoon της Βιρμανίας, από πατέρα Βρετανό και Βιρμανή μητέρα, αλλά ο πατέρας του άφησε τη μητέρα του και τον πήρε στην Αγγλία σε ηλικία δύο ετών. Πήγε στο Christ's Hospital και για ένα χρόνο σπούδασε χημεία στο Πανεπιστήμιο του York πριν φύγει για διαμονή στον Καναδά. Επιστρέφοντας στη Βρετανία, εντάχθηκε στο Πανεπιστήμιο του Newcastle upon Tyne. Το 1971 μετακόμισε στο Λονδίνο και έγινε φωτογράφος πλήρους απασχόλησης, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον για αστικά θέματα, συμπεριλαμβανομένης της φτώχειας. Το μοναδικό του ντοκιμαντέρ είναι :

«Video Diaries : Dying for Publicity» (1993) (70') : Είναι το τέταρτο επεισόδιο της έκτης σαιζόν της σειράς ντοκιμαντέρ του BBC 'Video Diaries', στην οποία τα άτομα καλούνταν να κάνουν προγράμματα για τον εαυτό τους και το οποίο προβλήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 1993. Τα γυρίσματα έγιναν για τις ανθρωπιστικές κρίσεις στη Σομαλία και το Σουδάν. Φωτογραφίζοντας τα αποτελέσματα της πείνας και του πολέμου αναρωτιέται έντονα σε κάθε βήμα για την ηθική και την αποτελεσματικότητα της δημιουργίας εικόνων που θα καταναλωθούν στη Δύση στα άνετα και καλά εξοπλισμένα σπίτια μας. Η πιο έντονη στιγμή είναι όταν προσπαθεί (αποτυχημένα) να βοηθήσει την εισαγωγή στο νοσοκομείο του Μογκαντίσου δυο παιδιών με φυματίωση και νοιώθει λιγότερο αισιόδοξος για το πόσο το φωτορεπορτάζ μπορεί πραγματικά να αλλάξει τα πράγματα. Βέβαια σε κάτι συνέβαλε με το να είναι εκεί και να καταγράφει τι συνέβαινε. Είπε : **«Το περιοδικό Independent δημοσίευσε ένα εξώφυλλο σε αυτό, οπότε ο λιμός και τα αίτια του αναφέρθηκαν καλά και χρησιμοποιήθηκαν οι φωτογραφίες μου. Δεν ξέρω τι καλό είχε τελικά, αλλά τουλάχιστον ένιωσα ότι η ιστορία μπήκε στην έντυπη σελίδα και την είδαν μεγάλος αριθμός ανθρώπων. Δεν έμεινε μόνο σε μια ντουλάπα».**

Dennis Stock (1928-2010)

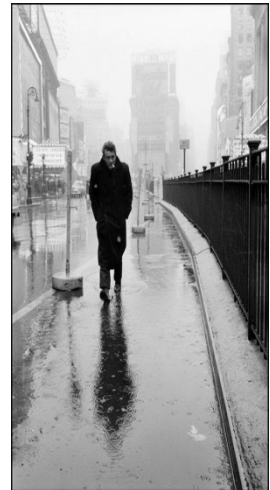
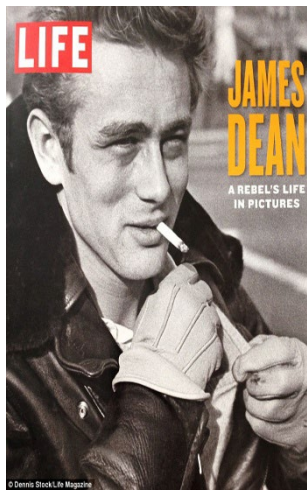
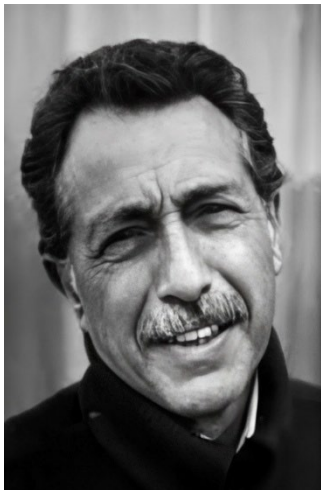
Αμερικάνος, γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη . Ο πατέρας του ήταν Ελβετός και η μητέρα του Αγγλίδα. Υπηρέτησε στον στρατό των Ηνωμένων Πολιτειών από το 1947 έως το 1951. Μετά την απόλυσή του, μαθήτευσε κοντά στον φωτογράφο Gjon Mili, (Αλβανός φωτογράφος από την Κορυτσά γνωστός το έργο του στο Life, για το οποίο φωτογράφιζε καλλιτέχνες όπως ο Pablo Picasso).

Το 1951 κέρδισε το πρώτο βραβείο σε διαγωνισμό του περιοδικού Life για νέους φωτογράφους. Την ίδια χρονιά, έγινε συνδεδεμένο μέλος του φωτογραφικού πρακτορείου Magnum . Έγινε πλήρης εταίρος-μέλος το 1954. Από το 1957 μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 1960, ο Stock στράφηκε με τον φακό του σε μουσικούς της τζαζ , φωτογραφίζοντας ανθρώπους όπως ο Louis Armstrong , η Billie Holiday , ο Sidney Bechet , ο Gene Krupa, ο Duke Ellington και ο Miles Davis.

Καθοριστική ήταν η γνωριμία του με τον James Dean το 1955, λίγους μήνες πριν τον ξαφνικό θάνατο του τελευταίου. Ένα από τα πορτρέτα του Dean στην Times Square της Νέας Υόρκης έγινε μια εμβληματική εικόνα του νεαρού σταρ. Η ασπρόμαυρη εικόνα δείχνει τον ηθοποιό με τραβηγμένο γιακά σε ένα μακρύ παλτό και ένα τσιγάρο στο στόμα σε μια βροχερή, γκριζα μέρα.

Ο Dennis Stock συμμετείχε ως φωτογράφος πλατό σε αρκετές ταινίες και ως second unit director στην διάσημη ταινία «Lolita» (1962) που σκηνοθέτησε ο Stanley Kubrick. Ο ίδιος σκηνοθέτησε το ντοκιμαντέρ :

«Where have you been, Jinny Dean ?» (1991) (40') : Σε αυτήν την ταινία, ο Stock επισκέπτεται τη γενέτειρα του Dean, το Fairmont, στην Indiana, και μιλά με φίλους, συγγενείς και θαυμαστές του ηθοποιού κατά τη διάρκεια του ετήσιου Σαββατοκύριακου James Dean, όταν η πόλη και οι θαυμαστές του συγκεντρώνονται για να αποτίσουν φόρο τιμής και να αποκομίσουν κάποια κέρδη από τον διαρκή θρόλο του.

Donovan Wylie (1971-)

Ιρλανδός, γεννημένος στο Belfast στη Northern Irish. Ξεκίνησε τη φωτογραφία στην εφηβεία του όταν ήταν μαθητής στη Belfast Royal Academy. 16 ετών άφησε το σχολείο και πήγε σε ένα ταξίδι τριών μηνών στην Ιρλανδία. Αυτά τα ταξίδια είχαν ως αποτέλεσμα το πρώτο του βιβλίο, «32 Counties», που δημοσιεύτηκε όταν ήταν 18 ετών.

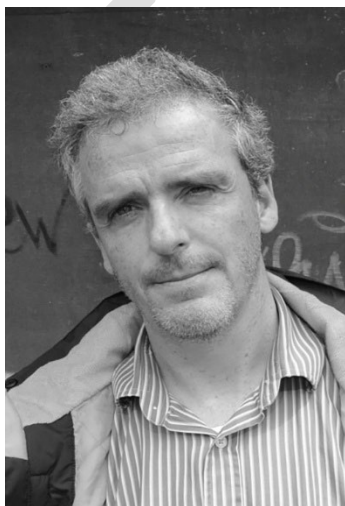
Η δουλειά του, συχνά περιγραφόμενη ως «αρχαιολογίες», επικεντρώνεται κυρίως στο πολιτικό και κοινωνικό τοπίο της Βόρειας Ιρλανδίας, εξερευνώντας τις επιπτώσεις της σύγκρουσης στην αστική αρχιτεκτονική.

Το 1992, σε ηλικία μόλις 21 ετών, έγινε υποψήφιο μέλος του πρακτορείου Magnum, το 1998 έγινε πλήρες μέλος και το 2017 αποχώρησε. Σκηνοθέτησε το ντοκιμαντέρ :

«**The train**» (2001) (50') : Γυρισμένη για σχεδόν ένα χρόνο, αλλά αξέχαστη για τα πλάνα της από τον χειμώνα της Σιβηρίας, η ταινία του Wylie ακολουθεί ένα «εκκλησιαστικό τρένο» στο άδειο τοπίο της Βόρειας και Ανατολικής Ρωσίας.

Μια περιοδεύουσα ομάδα Ρώσων ορθοδόξων ιερέων προσπαθεί να ανακτήσει την ψυχή της Ρωσίας μετά την πτώση του κομμουνισμού, όχι μόνο από πρώην κομμουνιστές αλλά και ευαγγελικούς άλλων θρησκειών. Υπάρχουν μερικοί υπέροχοι χαρακτήρες, μερικά υπέροχα χορωδιακά τραγούδια και μια αξιοσημείωτη τελική σκηνή, όπου νεαροί στρατιώτες αναζητούν την παρηγοριά της θρησκείας πριν πάνε στην κόλαση της Τσετσενίας.

Προβλήθηκε στο Channel 4 και κέρδισε το βραβείο British Academy Film Award (BAFTA) στην κατηγορία «Νέος Σκηνοθέτης – Ντοκιμαντέρ».

Antoine D'Agata (1961-)

Γάλλος, γεννημένος στη Marseille. Έφυγε από τη Γαλλία το 1983 για να ξεκινήσει μια σειρά από ταξίδια. Σπούδασε φωτογραφία στο International Centre of Photography στη Νέα Υόρκη το 1990, υπό την καθοδήγηση των Larry Clark και Nan Goldin. Το 2004 έγινε μέλος του Magnum.

Ο D'Agata δεν είχε τυπική ανατροφή, περνώντας τα εφηβικά του χρόνια σε βίαιες μάχες για την πολιτική αγωνιστικότητα και γοητεύτηκε από αυτούς που έβλεπε να ζουν στο περιθώριο της κοινωνίας – ήρθε σε επαφή με πόρνες, ναρκομανείς και τραμπούκους. Το έργο του πραγματεύεται θέματα που συχνά θεωρούνται ταμπού, όπως ο εθισμός, το σεξ, οι προσωπικές εμμονές, το σκοτάδι και η πορνεία.

Συχνά χρησιμοποιεί τις δικές του εμπειρίες ζωής ως πηγή υλικού. "Η οικειότητά μου συνδέεται τόσο πολύ με τη δουλειά μου και η δουλειά μου εξαρτάται τόσο πολύ από τις οικείες μου εμπειρίες από τον κόσμο. Είναι όλα αναμεμιγμένα."

Πολύ γνωστά είναι τα παρακάτω ντοκιμαντέρ, που σκηνοθέτησε :

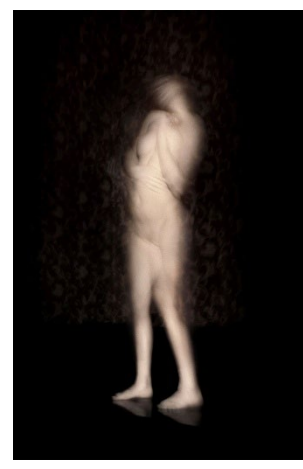
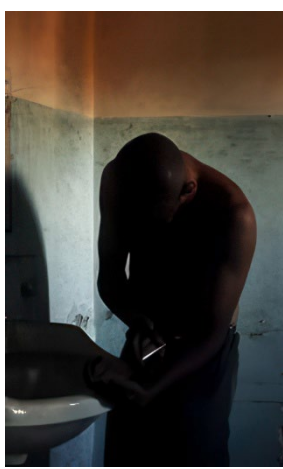
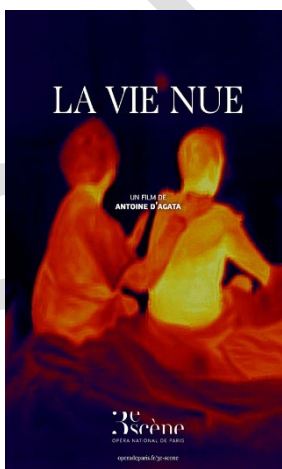
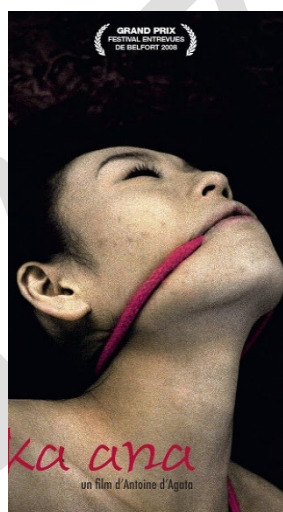
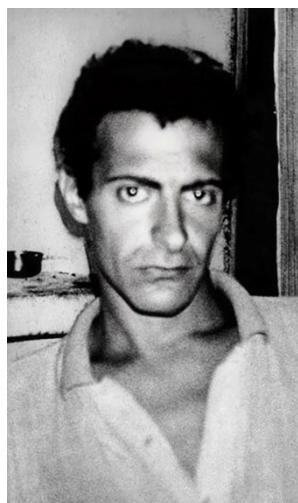
«El Cielo del Muerto» (2005) (14') : Η υπόθεση εκτυλίσσεται κατά τη διάρκεια μιας νύχτας, όπου ένας άνδρας ταξιδεύει, πίνει, κάνει χρήση ναρκωτικών και συναντά γυναίκες σε μια ζώνη πορνείας στα σύνορα μεταξύ Μεξικού και Ηνωμένων Πολιτειών. Η ταινία επιχειρεί να επεκτείνει την αισθητική και τα θέματα που εξερευνά ο D'Agata στη φωτογραφία του, όπως η νύχτα, η περιπλάνηση και οι εμπειρίες των περιθωριοποιημένων ατόμων.

«Aka Ana» (2008) (60') : Η ταινία αποτελείται από 120 αποσπάσματα, χωρισμένα σε 6 κεφάλαια, που αντιστοιχούν σε 120 νύχτες περιπλάνησης στο Τόκιο, την Οσάκα και άλλες ιαπωνικές πόλεις. Μέσα από αυτά τα αποσπάσματα, ο D'Agata εξερευνά τον υπόγειο κόσμο της νύχτας στην Ιαπωνία, εστιάζοντας σε θέματα όπως η πορνεία, η βία και η χρήση ναρκωτικών. Το 2004 ο D'Agata γύρισε την πρώτη του μικρού μήκους ταινία **Le Ventre du Monde (Η κοιλιά του κόσμου)**, η οποία ήταν το prequel για τη ταινία «Aka Ana».

«Atlas» (2013) (77') : Η ταινία παρουσιάζει έναν άνδρα χωρίς δεσμούς, επιζώντα από ένα μακρύ ταξίδι, που συλλέγει μεθυσμένες εικόνες, διάσπαρτα κομμάτια μιας κατακερματισμένης ταυτότητας, όπως τα εδάφη που διασχίζει. Η ταινία γυρίστηκε σε διάφορες τοποθεσίες, όπως η Καμπότζη, η Ρωσία και η Ινδία. Και εδώ η κάμερά του αποκαλύπτει έναν παράλληλο κόσμο πορνείας και ναρκωτικών, γεμάτο από εξαντλημένα σώματα και χαμένες ψυχές. Στη νύχτα του, δεν υπάρχει θεός ή τέρφη αλλά μόνο η αποδοχή ότι μόνο η σάρκα υπάρχει.

«**White Noise**» (2019) (240'): Η ταινία μας μεταφέρει στον υπόγειο κόσμο των εργαζομένων του σεξ, από την Καμπότζη μέχρι τη Νορβηγία και από την Ουκρανία μέχρι τις ΗΠΑ. Αποτελείται από περισσότερους από 20 μονολόγους, παρουσιάζοντας οράματα γυναικών σε καταστάσεις έκτακτης που προκαλούνται από το σεξ ή τα ναρκωτικά.

«**La vie nue**» (2020) (8'): Η ταινία βασίζεται στη σειρά φωτογραφιών «Virus», την οποία δημιούργησε ο D'Agata στους δρόμους και τα νοσοκομεία κατά τη διάρκεια του lockdown που προκλήθηκε από την πανδημία COVID-19. Είναι ένα ταξίδι γεμάτο παραισθήσεις: από το πυρακτωμένο σκινητικό μιας πόλης σε καραντίνα, όπου οι σπάνιοι επιζώντες περιπλανιούνται άσκοπα, μέχρι ένα νοσοκομείο όπου οι νοσηλεύτες και οι ασθενείς που φέρουν τον ιό εκτελούν καθημερινά τελετουργικά ζωής και θανάτου. Αυτοί οι αδιαφανείς χώρους μετατρέπονται σε ένα θέατρο σκιών, χωρίς ίχνος πραγματικότητας, και αποκαλύπτει τη τραγική τους διάσταση.

Magnum Eye

Οι φωτογράφοι Magnum (όπως είδαμε και στη διάρκεια των παραπάνω ταινιών) είναι στα καλύτερά τους στις ταινίες **μικρού μήκους**. Η ταινία μικρού μήκους είναι μια μορφή τέχνης από μόνη της, που απαιτεί την μερικές φορές δύσκολη συνθήκη να είναι συνοπτική. Θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει ότι είναι ένας ιδανικός τρόπος για έναν ακίνητο φωτογράφο να ασχοληθεί με τον κινηματογράφο.

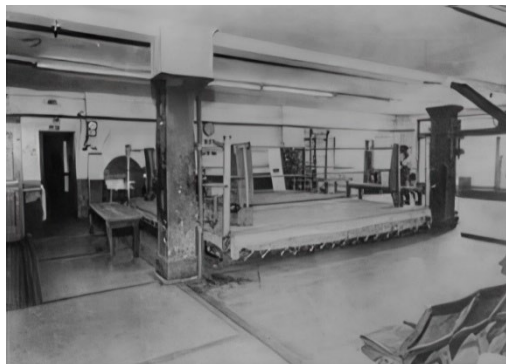
Την ευκαιρία αυτή την έδωσε ,στους φωτογράφους, το project «**Magnum Eye**» (που παρουσιάστηκε σε διάφορες μορφές, όπως τηλεοπτικά ντοκιμαντέρ, έντυπα και εκθέσεις).

Κατά τη διάρκεια αυτού του project (που το δυναμικό χρονικό του διάστημα ήταν η **διετία 1991-92**) δημιουργήθηκαν από διάσημους φωτογράφους του πρακτορείου **δεκαοκτώ ντοκιμαντέρ διάρκειας 10-12 λεπτών**, τα οποία σκηνοθετήθηκαν από τους ίδιους.

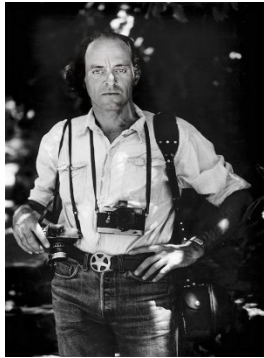
Τα θέματα κυμαίνονταν από συμμορίες του δρόμου του Detroit , μέχρι το Famous Gleason's Gym στο Brooklyn, μέχρι τους Santas Clauses στο πεζοδρόμιο στη New York. Παραγωγός της σειράς ήταν η Kiki Miyaki.

Θα δούμε παρακάτω μερικά από αυτά τα ντοκιμαντέρ :

«**Jab Jab**» (1992) (10') **Dir: Bruce Davidson (1933 -)** : Είναι ένα ντοκιμαντέρ που εξερευνά τον κόσμο της πυγμαχίας στο Gleason's Gym, ένα ιστορικό γυμναστήριο στο Brooklyn της Νέας Υόρκης. Το γυμναστήριο αυτό είναι γνωστό για το ότι έχει εκπαιδεύσει πολλούς διάσημους πυγμάχους. Η ταινία είναι μια προσωπική, ειλικρινής και εμβληματική ματιά στον κόσμο της πυγμαχίας (του Αμερικανού Davidson) που δείχνει πώς ο αθλητισμός μπορεί να είναι ένας τρόπος ζωής και ένα εργαλείο για την αντιμετώπιση των προκλήσεων της ζωής. Είναι μια αφιέρωση στην ανθρώπινη επιμονή και στην ομορφιά της προσπάθειας.

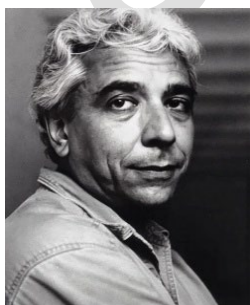

«Letting Go» (1993) (10') **Dir: Paul Fusco (1930-2020)** : Η συγκινητική τούτη ταινία του (Αμερικάνου) Paul Fusco ακολουθεί τη Dr. Karen Bayle που εργάζεται στην Κλινική Wadell στο San Francisco, καθώς επισκέπτεται ετοιμοθάνατους ασθενείς με AIDS, τις οικογένειές τους, τους φίλους και τους εραστές τους στα σπίτια τους και στα νοσοκομεία. Οι ασθενείς μοιράζονται τον πόνο, τη δυσπιστία, τη ντροπή και την ελπίδα τους, ενώ η Dr. Bayle τους δίνει τη δύναμη και το κουράγιο να «let go».

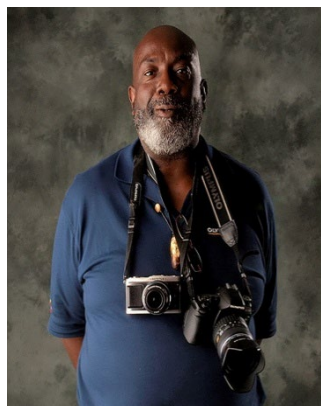

«Waiting for Madonna» (1992) (10') **Dir: Peter Marlow (1952-2016)** : Η ταινία του (Βρετανού) Peter Marlow είναι το πορτραίτο ενός αξιαγάπητου απατεώνα, φωτογράφου διασημοτήτων, του Dave Hogan ή απλά «Hogey» όπως τον αποκαλούσαν οι συνάδελφοι του. Ο Marlow καταγράφει μια μέρα στη ζωή αυτού του ταμπλόιντ παπαράτσι καθώς περιμένει -μάταια- να πάρει μια προσοδοφόρα φωτογραφία της Madonna στη διάρκεια μιας επίσκεψής της στο Λονδίνο.

«A Peruvian Equation» (1992) (11') **Dir: Gilles Peress (1946-)** : Η ιστορία της Perdita, μίας από τους πολλούς αγρότες που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την ύπαιθρο λόγω της εξέγερσης του «Φωτεινού Μονοπατιού» («Shinig Path») για μια επισφαλή ζωή στους δρόμους της Λίμα. Η ταινία του (Γάλλου) Gilles Peress που ξεχωρίζει για τη δημιουργική χρήση κειμένου στην οθόνη, περιγράφει τις πολιτικές αθλιότητες στο Περού και κατηγορεί τους ολιγάρχες, ως υπεύθυνους, σε μεγάλο βαθμό, για αυτές.

«**Getting out**» (1992) (10') **Dir: Eli Reed (1946-)** : Υπό τους ήχους του Adagio του Albinoni, η σκληρή ταινία του Eli Reed (Αμερικάνος και ο **πρώτος** έγχρωμος φωτογράφος που έγινε δεκτός στο Magnum) ερευνά την κουλτούρα των συμμοριών στο Ντιτρόιτ. Μια ανατριχιαστική εικόνα του κανόνα του όπλου, του «σεβασμού» και του κύκλου της βίας, που προκαλείται από την ανεργία, τη φτώχεια και την προκατάληψη, «a fucked up way to live», όπως παραδέχεται ένας από τους πρωταγωνιστές της ταινίας, που προβλήθηκε στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Νέας Υόρκης.

«**Et otro lado/The other side**» (1992) (11') **Dir: Alex Webb (1952-)** : Ο Alex Webb (Αμερικάνος) ακολουθεί την απελπισμένη φυγή Μεξικανών που προσπαθούν να περάσουν στις Ηνωμένες Πολιτείες εστιάζοντας σε θέματα όπως οι παράνομες διελύσεις, οι αναμονές, οι συλλήψεις και η στρατιωτικοποίηση της περιοχής. Ο Webb δεν σχολιάζει, αλλά οι δυνατές εικόνες του δείχνουν τις συμπάθειές του. Μια ταινία που κάνει ερωτήσεις αλλά δεν μπορεί να τις απαντήσει.

«**The Russian prison : A separate life**» (1992) (10') **Dir: Gueorgui Pinkhassov (1952-)** : Ο (Ρώσος) Gueorgui Pinkhassov αποκτά σπάνια είσοδο σε μια από τις συνήθως αδιαπέραστες φυλακές της Ρωσίας και κινηματογραφεί τους κρατούμενους να αφηγούνται τις ιστορίες τους. Ο Pinkhassov δείχνει σε αυτή την ατμοσφαιρική ταινία το άκρο της ζωής κάτω από τις συνθήκες της ρωσικής φυλακής.

Ντοκιμαντέρ για τους φωτογράφους

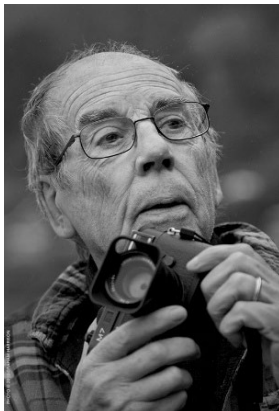
Ντοκιμαντέρ δεν έκαναν μόνο οι φωτογράφοι του Magnum, αλλά έχουν γίνει πάρα πολλά και γι' αυτούς. Σταχυολογούμε και προτείνουμε παρακάτω μερικά από αυτά :

«Misery loves company: The life and death of Bruce Gilden» (2006)

(60') : Ο σκηνοθέτης Gideon Gold παρουσιάζει τον (Αμερικάνος,1946)

Bruce Gilden έναν αρχετυπικό φωτογράφο δρόμου, που κινείται γρήγορα και είναι «επιθετικός» και φωτογραφίζει με το φλάς του στο πρόσωπο των ανθρώπων. Πέραν από αυτόν τον «παράδοξο» τρόπο που φωτογραφίζει η ταινία δείχνει τον Gilden να φιλοσοφεί ειλικρινά για τη ζωή του, τη δύσκολη ανατροφή του, τη σχέση του με την κόρη του και τη μοναδική του προσέγγιση στη φωτογραφία.

«Watch the birdie» (1963) (31') : Ο σκηνοθέτης και πρώην φωτογράφος

Ken Russell εξερευνά το έργο του φωτογράφου και φίλου του **David Hurn** (Ουαλός,1934) . Στην ταινία παρουσιάζεται ο Hurn καθώς εξηγεί πώς πέρασε από τη φωτογράφιση της Ουγγρικής Επανάστασης του 1956 σε μοντέλα μόδας στο «Swinging London», αν και αργότερα επέστρεψε στο σοβαρό φωτορεπορτάζ όταν έγινε μέλος του Magnum και ασχολείται με μια ευρεία γκάμα φωτογραφικών θεμάτων, προσφέροντας μια εις βάθος ματιά στις μεθόδους και την προσέγγισή του στη φωτογραφία. Το ντοκιμαντέρ έγινε για το διάσημο καλλιτεχνικό πρόγραμμα του BBC της δεκαετίας του 1960, «Monitor».

«Cambodian Odyssey» (1996) (40') : Ο Philip Jones Griffiths

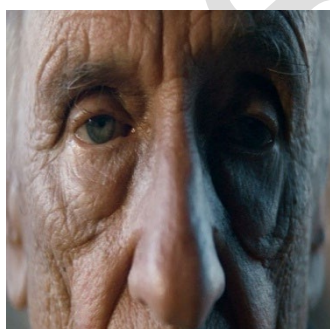
(Ουαλός,1936-2008) φωτογραφίζει τη Νοτιοανατολική Ασία και την Καμπότζη για περισσότερα από 35 χρόνια. Ο σκηνοθέτης Richard Traylor-Smith τον ακολουθεί σε ένα ταξίδι στην Καμπότζη τη δεκαετία του 1990 και τον παρουσιάζει σε μια νοσταλγική διάθεση καθώς φωτογραφίζει και εξηγεί τη φιλοσοφία του για το φωτορεπορτάζ και τη μακροχρόνια εμμονή του με τους ανθρώπους και την πολιτική της περιοχής.

«**Copyright by Inge Morath**» (1991) (85') : Η σκηνοθέτης Sabine Eckhard, παρουσιάζει τη ζωή και το έργο της **Inge Morath** (Αυστριακή, 1923-2002). Το φιλμ προσφέρει μια εις βάθος ματιά στην καριέρα της Morath, η οποία από τη δεκαετία του 1950 υπήρξε μία από τις πιο περιζήτητες φωτορεπόρτερ, συνεργαζόμενη με περιοδικά όπως το Life και το Paris Match. Το ντοκιμαντέρ την ακολουθεί σε προσωπικές και επαγγελματικές στιγμές, παρουσιάζοντάς την στο σπίτι της στο Κονέντικατ, στη Νέα Υόρκη και στο Παρίσι, μαζί με συναδέλφους όπως οι Henri Cartier-Bresson και Elliott Erwitt, καθώς και με τον σύζυγό της, θεατρικό συγγραφέα Arthur Miller, τον οποίο γνώρισε (ως φωτογράφος πλατό και σύζυγο της Marilyn Monroe) στα γυρίσματα της ταινίας «The Misfits» (1961) και παντρεύτηκαν το 1962.

«**In love and war**» (2002) (85') : Η σκηνοθέτης Anne Makepeace, εξετάζει τη ζωή και το έργο του διάσημου φωτογράφου πολέμου, bon viveur, τζογαδόρου και θρυλικού εραστή **Robert Capa** (Ούγγρος, 1913-1954) . Γεννημένος ως Endre Friedmann στην Ουγγαρία, κάλυψε πέντε μεγάλες συγκρούσεις σε τρεις ηπείρους, πριν χάσει τη ζωή του σε ηλικία 40 ετών. Το φιλμ παρουσιάζει τη μεταμόρφωση του Friedmann από νεαρό Εβραίο αγόρι στη Βουδαπέστη στον πιο διάσημο φωτογράφο πολέμου στον κόσμο. Μέσα από συνεντεύξεις με οικογένεια, φίλους και συναδέλφους, καθώς και μέσα από τις εμβληματικές του φωτογραφίες, το ντοκιμαντέρ αποτυπώνει τη γοητεία του , τη σημασία της δουλειάς του, τα ιδανικά του και την αφοσίωση του Capa στον αντιφασισμό και την τέχνη του.

«**Dear memories : A journey with Thomas Hoepker**» (2022) (95') : Όταν ο παγκοσμίως φήμης φωτογράφος **Thomas Hoepker** (Γερμανός, 1936-2024) διαγνώστηκε με τη νόσο του Αλτσχάιμερ, αυτός και η σύζυγός του αποφάσισαν να κάνουν ένα οδικό ταξίδι στις ΗΠΑ, ένα ταξίδι που έκαναν κάποτε πριν από περισσότερα από 50 χρόνια (τη δεκαετία του 1960 και δημιούργησε τη σειρά του «Heartland»). Ο σκηνοθέτης Nahuel Lopez τους ακολουθεί σε αυτό το ταξίδι προσφέρει μια συγκινητική ματιά στην εξερεύνηση της τέχνης, της μνήμης και της προσπάθειας του Hoepker να δημιουργήσει νέες αναμνήσεις.

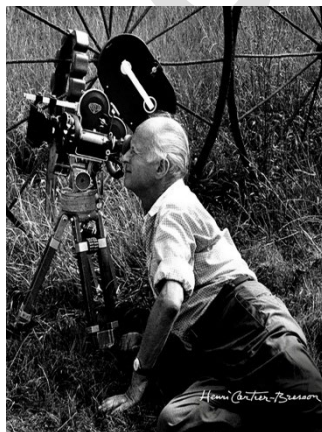
«**I am Martin Parr**» (2024) (68') : Ο σκηνοθέτης Lee Shulman ακολουθεί τον **Martin Parr** (Άγγλος, 1948) σε ένα οδοιπορικό στην Αγγλία, παρουσιάζοντας την καριέρα του που εκτείνεται σε πέντε δεκαετίες, την επιρροή του στη σύγχρονη φωτογραφία στη δημιουργική διαδικασία, τις επιρροές και τη φιλοσοφία του Parr που είναι γνωστός, για τις έντονες, χρωματιστές και συχνά ειρωνικές απεικονίσεις της σύγχρονης κοινωνίας και κουλτούρας. Το ντοκιμαντέρ εμβαθύνει και στην προσωπική ζωή του Parr, εξετάζοντας τις επιρροές, τις εμπειρίες και τις προκλήσεις που διαμόρφωσαν την καριέρα του.

«**Crossing the Same River**» (2021) (81') : Σε σκηνοθεσία του Τούρκου φωτογράφου και σκηνοθέτη Coskun Asar, εστιάζει στη ζωή και το έργο του **Josef Koudelka** (Τσέχο-Γάλλος, 1938) .

Ακολουθώντας τα βήματα του Ηρόκλειτου, ο Koudelka επισκέπτεται ξανά περισσότερες από 200 ελληνιστικές και ρωμαϊκές αρχαίες πόλεις που τράβηξε επανειλημμένα τα τελευταία 26 χρόνια. Η ταινία εξετάζει το παρελθόν του, τις αναμνήσεις, τις σκέψεις του για τη φωτογραφία και τη στάση του απέναντι στη ζωή.

Ενδιαφέρον παρουσιάζει και άλλο ένα ντοκιμαντέρ και πρωταγωνιστή τον Koudelka. Αυτό είναι το «**Shooting Holy Land**» (2015) (72'). Ο σκηνοθέτης Gilad Baram ακολουθεί τον Koudelka να φτάνει στο Ισραήλ και την Παλαιστίνη. Βλέποντας για πρώτη φορά το τείχος ύψους εννέα μέτρων που έχτισε το Ισραήλ στη Δυτική Όχθη, ο Koudelka (που μεγάλωσε πίσω από το Σιδηρούν Παραπέτασμα) συγκλονίζεται βαθιά και ξεινά ένα τετραετές έργο στην περιοχή, που θα τον αντιμετωπίσει για άλλη μια φορά με τη σκληρή πραγματικότητα της βίας και των συγκρούσεων.

«**Henri Cartier-Bresson: The Impassioned Eye**» (2003) (72') : Για τον πατριάρχη της φωτογραφίας έχουν γίνει πάρα πολλά ντοκιμαντέρ. Ως πιο γνωστό θεωρείται το αναφερόμενο, που σκηνοθέτησε ο Heinz Bütler. Σε αυτό πρωτοπόρος του φωτορεπορτάζ **Henri Cartier-Bresson** μιλάει για τη φιλοσοφία του στη φωτογραφία και τη σημασία της «αποφασιστικής στιγμής» («The Decisive Moment»), που είναι και το πιο διάσημο στοιχείο της δουλειάς του. Επίσης μοιράζεται σκέψεις για τη δουλειά του, σχολιάζοντας πολλές από τις εμβληματικές του φωτογραφίες. Συμμετέχουν με συνεντεύξεις ο Arthur Miller, η Isabelle Huppert, και ο Josef Koudelka.

Οι φωτογράφοι στα πλατό

Όπως αναφέραμε στην αρχή οι φωτογράφοι του Magnum εκτός την σκηνοθετική δουλειά τους (που επιλέξαμε) είχαν επίσης παρουσία στα πλατό των κινηματογραφικών ταινιών εξασκώντας αυτό για το οποίο έγιναν διάσημοι : τη φωτογραφία. Από αυτή τη δραστηριότητά τους ξεχωρίζουμε μερικές εμβληματικές φωτογραφίες :

Arthur Miller, Simone Signoret, Yves Montand, Marilyn Monroe (1960) Photo Bruce Davidson

Yves Montand and Marilyn Monroe (1960) Photo Bruce Davidson

Audrey Hepburn at «Sabrina» (1954) dir Billy Wilder Photo Dennis Stock

Romy Schneider at Andrzej Zulawski film «The most important thing is Love» (1975) Photo Jean Gauthier

Elia Kazan during a break from filming «America, America» (1963) Photo Constantino Manos

Marlon Brando at «On the Waterfront» (1954) dir Elia Kazan Photo Elliott Erwitt

Grace Kelly at «High Society» (1956) dir Charles Walters Photo Dennis Stock

Orson Welles at «The Trial» (1962) dir Orson Welles Photo Nicolas Tikhomiroff

Federico Fellini directing the movie «Boccaccio '70» (1961) Photo Nicolas Tikhomiroff

Pier Paolo Pasolini during a break from filming «Il vangelo secondo Matteo» (1964) Photo Bruno Barbey

François Truffaut direct the movie «The wild child» (1970) Photo Raymond Depardon

Jane Fonda at «Barbarella» (1968) dir Roger Vadim Photo David Hurn

Elizabeth Taylor at «Suddenly, Last summer» (1959) dir Joseph L. Mankiewicz
Photo Burt Glinn

Lazlo Szabo, Jean-Luc Godard (middle), Anna Karina at «Made in USA» (1966) Photo Bruno Barbey

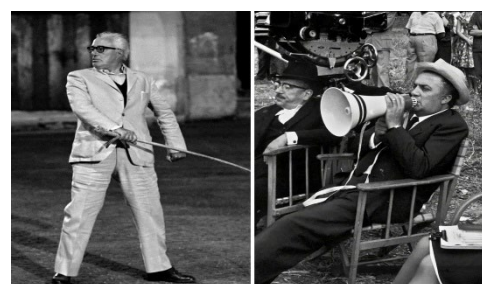
Gregory Peck at «Moby Dick» (1956) dir John Huston Photo Erich Lessing

The cast and crew Theo Angelopoulos film «Ulysses's gaze» (1995) Photo Josef Koudelka

Buster Keaton & Charlie Chaplin at «Limelight» (1952)
dir Charlie Chaplin – photo : W Eugene Smith

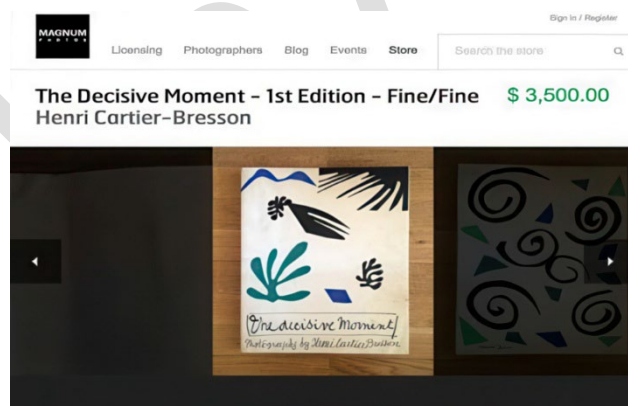

Vittorio De Sica & Federico Fellini directing the movie «Boccaccio '70» Photo Nicolas Tikhomiroff

για το Magnum

Κλείνοντας αυτή τη διαδρομή των φωτογράφων του Magnum στον κινηματογράφο, αξίζει να αναφέρουμε ότι και συνολικά για τη διαδρομή του Magnum **έχουν γίνει το 1989 τρία ντοκιμαντέρ**, σε παραγωγή του BBC σε συνεργασία με το πρακτορείο.. Τη σκηνοθεσία έκαναν η **Rosemary Bowen-Jones και η Patricia Wheatley**.

Το πρώτο μέρος **«Part 1 : Decisive moments»** (64') ακολουθεί τη σταδιοδρομία των ιδρυτών κατά τη δεκαετία του 1930 και στη συνέχεια τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Η ταινία τους ακολουθεί όταν μετά τον πόλεμο ίδρυσαν το Magnum και πως σε αυτά τα πρώτα χρόνια, επεκτάθηκαν και καθιέρωσαν τη φήμη του. Το ντοκιμαντέρ εστιάζει στην ιδέα του **"αποφασιστικής στιγμής"** (decisive moment), μια έννοια που δημοσίευσε ο Henri Cartier-Bresson στο ομώνυμο βιβλίο του το 1952. Σύμφωνα με τον Cartier-Bresson, η φωτογραφία είναι η τέχνη του να καταγράφεις τη στιγμή που όλα τα στοιχεία εντός ενός πλαισίου συνδυάζονται τέλεια, δημιουργώντας μια ισχυρή και σημαντική εικόνα. Αυτή η φιλοσοφία έγινε βασικός πυλώνας της φωτογραφίας και της Magnum.

Παρουσιάζονται συνεντεύξεις με μέλη της Magnum, όπως ο Cartier-Bresson και ο Elliott Erwitt, οι οποίοι μιλούν για την προσέγγισή τους στη φωτογραφία, τις εμπειρίες τους και τον τρόπο με τον οποίο η Magnum επηρέασε τον κόσμο της φωτογραφικής δημοσιογραφίας. Επίσης, η ταινία δείχνει πώς η Magnum επέτρεπε στους φωτογράφους της να διατηρήσαν τον έλεγχο των δικών τους εικόνων και πνευματικών δικαιωμάτων, κάτι που ήταν πρωτοποριακό για την εποχή. Μια εποχή που ήταν ιδανική για το φωτορεπορτάζ, αλλά παράλληλα υπήρχαν και οι δυσκολίες για την επιβίωση του συνεταιρισμού ειδικά όταν ο W. Eugene Smith σχεδόν τον χρεοκόπησε κάνοντας το διάσημο έργο του «Pittsburgh» (1955-1957) για το περιοδικό Life στα τέλη της δεκαετίας του '50.

Το δεύτερο μέρος **«Part 2 : The savages years»** (64') ακολουθεί τους φωτογράφους του Magnum που κατέγραψαν αυτή τη βαρυσήμαντη, συναρπαστική, αλλά και προβληματική δεκαετία του 1960. Μια περίοδο που χαρακτηρίζεται από σημαντικές παγκόσμιες εξελίξεις, όπως ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, ο Ψυχρός Πόλεμος και οι κοινωνικές αλλαγές. Οι φωτογραφίες αυτής της περιόδου αποτυπώνουν τις σκληρές πραγματικότητες και τις ανθρώπινες ιστορίες που συνέβησαν σε αυτά τα χρόνια.

Το ντοκιμαντέρ παρουσιάζει έργα από διάφορους φωτογράφους του Magnum, οι οποίοι ταξίδεψαν σε όλο τον κόσμο για να τεκμηριώσουν πολέμους, επαναστάσεις, κοινωνικές ανισότητες και πολιτιστικές αλλαγές. Μέσα από συνεντεύξεις, αρχειακό υλικό και φωτογραφίες, το **«The savages years»** αναδεικνύει τη σημασία της φωτογραφίας ως μέσο τεκμηρίωσης και καλλιτεχνικής έκφρασης, καθώς και τον ρόλο του Magnum Photos στη διαμόρφωση της φωτορεπορτάζ.

Αυτό το ντοκιμαντέρ αποτελεί μια σημαντική πηγή για όσους ενδιαφέρονται για την ιστορία της φωτογραφίας, τη δημοσιογραφία και τις κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις του 20ού αιώνα. Επιπλέον, υπογραμμίζει την ανθρωπιστική προσέγγιση των φωτογράφων του Magnum, οι οποίοι προσπάθησαν να δώσουν φωνή στους αδύναμους και να καταγράψουν την ανθρώπινη εμπειρία σε στιγμές κρίσης και αλλαγής.

Το τρίτο μέρος **«Part 3 : Close to the edge»** (64') μας δείχνει το Magnum στη δεκαετία του 1980, και περιλαμβάνει συνεντεύξεις με διάσημους φωτογράφους της Magnum, όπως οι Cartier-Bresson, Elliott Erwitt, Josef Koudelka και άλλοι, ενώ παρουσιάζει και μια σειρά από εμβληματικές φωτογραφίες που έχουν σηματοδέσει τον 20ό αιώνα. Μέσα από τις μαρτυρίες των φωτογράφων και τις εικόνες τους, αναδεικνύεται η φιλοσοφία του Magnum, η αφοσίωση στην αλήθεια και τον άνθρωπο καθώς και τις προκλήσεις που αντιμετωπίζουν οι φωτογράφοι στο πεδίο. Η ταινία εξετάζει τη φωτογραφία όχι μόνο ως τεχνική αλλά και ως τέχνη. Οι φωτογράφοι της Magnum αναζητούν τη στιγμή που αποκαλύπτει μια βαθύτερη αλήθεια, συχνά μέσα από την καθημερινότητα ή την ταραχή. Το ντοκιμαντέρ αγγίζει και την εξέλιξη της φωτογραφίας από την εποχή της ασπρόμαυρης φωτογραφίας μέχρι την εμφάνιση της έγχρωμης και της ψηφιακής τεχνολογίας, αναδεικνύοντας πώς το Magnum προσαρμόστηκε στις αλλαγές χωρίς να χάσει την ταυτότητά του. Και τέλος υπογραμμίζει τη σημασία της Magnum ως πλατφόρμας που ενθαρρύνει την ελευθερία έκφρασης και την ανθρώπινη αλληλεγγύη. Η Magnum δεν είναι απλώς ένα πρακτορείο, αλλά μια οικογένεια φωτογράφων που μοιράζονται μια κοινή αντίληψη για τον κόσμο και την τέχνη.-

Η συμμετοχή των φωτογράφων του Magnum στα κινηματογραφικά δρώμενα είναι διαχρονικά πάρα πολύ μεγάλη. Προσπαθήσαμε να καλύψουμε ένα μέρος από αυτή, που θεωρήσαμε σημαντικό και που μπορεί να θεωρηθεί ως έναυσμα για τους λάτρεις αυτών των δύο τεχνών για περαιτέρω εμβάθυνση....

Πηγές :

Berlinale.de 2007(κύρια πηγή)/ Wikipedia/Magnum Photos/Google/www/imdb/τα site των φωτογράφων.

(τα περισσότερα videos των ταινιών και ντοκιμαντέρ που αναφέρθηκαν μπορεί να «αλιευθούν» από τους ιστότοπους: youtube/cinematheque.fr/rts.ch/m.ok.ru/vimeo/archive.org/vk/artnet)